

"Όταν από τό σκατεινό χάος του σύμπαντος πρόβαλλε στό φώς της δημιου-
ργίας ή σφαῖρα της γῆς μιά σοφή καί φιλόστοργη πρόνοια της φύσης μητέρας φύ-
σης χάρισε στή γῆ αὐτή τῶν ἀνθρώπων μιά χώρα ξεχωριστή, μιά χώρα προνομιακή
τήν Ἑλληνική χώρα. Μέ σπάταλη γενναιοδωρία τήν προίκισε μ' ἕνα καταγάλανο
οὐρανό που ~~ἀνεκατοπτρίζεται~~ ἀντικατοπτρίζεται σέ μιά πιά γαλανή θάλασσα
καί ἔδεσε τήν ξέρα της μέ χίλια μύρια ἀγκαλιάσματα, σέ μιά ἀτέλειωτη θαντέν-
λλα ἀφροστεφανωσμένων κόλπων καί ἀκρωτηρίων, που ὁ Αἰσχύλος ἐμπνευσμένος
ὑμνολογοῦσε τήν ὁμορφιά τους μέ τό στίχο "ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέ-
λασμα". Τήν περιέβαλε μ' ἕνα διάφανον αἰθέρα που ἡ ἀπαλότητα καί ἡ γλύκα
του ὅτα ν τόν Μάη ἀπλώνεται ὁ μαγικός πέπλος της Μάγισ καί τήν ἀγκαλιάζει
σ' ἕνα γλυκόθερμο φιλί γενναῖ τήν ἀνατριχίλα ἐκείνη που κλείνει μέσα της τό
μυστήριον μιᾶς πλούσιας καί ὠραίας δημιουργίας. Τήν σκόρπισε μέ ἀδρές χειρο-
νομίες σ' ὅλη της τήν ἔκταση ἀπό τόν Πίνδο καί τήν Ροδόπη ~~ἄχρι~~ τόν Ταῦγετο
καί τόν Ψηλορείτην, βουνά ~~περήφανα~~ περήφανα, βουνά ἀνυπότακτα, βουνά αἰώνια
πῶχουνε τήν λαμπάδα της αὐγῆς γιά χαμογέλιο, γιά στολή τά χιόνια καί που ~~οἱ~~
~~οἱ~~ κορφές τους εἶναι οἱ πηγές κάθε ζωῆς καθάριας. Ἐκεῖ στέκουν
τα/καί στέκουν καί σήμερα ἀκόμα τά λημέρια τῶν ἀγωνιστῶν της ἐλευθερίας που
σ τήν χώρα αὐτή χρωστᾶ τήν γέννησή της. Ἀλλάκωσε τά πλευρά τους μέ τήν ἴδια
σπατάλη καί μέ περίσσια χάρη μ' ὀλόδροσες καί ὀλοπράσινες κοιλάδες καί ἔβαλε
πλαίσιο της ἠρωϊκῆς μορφῆς των τούς ἡμερους κάμπους που τούς ἀδεύουν, φιδό-
στρεφτα ποτάμια, που μαλακώνουν μέ τό ἀπαλό τους κύμα τήν μεγαλειώδη ὀργή
τῶν βουνῶν, ^{Μά} που ἀπίνουνε τῆς κορφῆς μέ ὀρμή ^{παι} καί τήν μετατρέπουν σέ γαλήνη
τῶν κάμπων. "Ἐτσι μέσ' τή σφοδρότητα της ἀντίθεσης, της ἀπότομης βουνοκορφῆς
καί της ἀπαλοσύνης του κάμπου, μέ τήν ἀρμονική συνοδείαν του φλόισβου του
κύματος ἐνέκλεισε ἡ δοφή Ἑλληνική φύση τήν δημιουργική δύναμη μιᾶς ζωῆς
καί πάλιν ὠραίας καί πλούσιας καί ἐξωτικῆς. Μέσα στά δάση της Ἑλλάδας καί
στίς κορφές του Ὀλύμπου, στή βουνοπλαγιά της Λιάκουρας καί στό ρέμα του
'Αχελώου καί στό καμαρωτό κύμα που χαϊδεύει μέ τή δροσιά του τά πόδια της
χώρας αὐτῆς που ἀπλώνεται ~~σά~~ ^{Μά} ~~μια~~ ^{παι} νεραΐδα στήν Ν.Α. παραλία της Εὐρώπης
γιά νά ξεκουραστεῖ, ἡ ψυχή τῶν ~~πρωτόβουλων~~ πρωτόβουλων ἀνθρώπων μέ τή βαθειά
μυστικοπάθεια της ~~ἔδωκε~~ ^{ἔτοποθετήσε} τήν δημιουργικήν αὐτήν πνοή της φύσης,
τόν δημιουργικόν ψυχισμό ~~αὐτῆς~~ ^{νό συναισθητικό της} μέ τήν μορφή τῶν θεῶν του Ὀλύμπου, του Πάνα καί
ἄλλων τῶν ἄλλων ὠραίων καί καλῶν θεῶν. Κι ἦταν τόση ^{ιστορικῆ} ιστορικῆ, κι ἦταν τόση
ἡ ἐπιμέλεια της σοφῆς φύσης, που σάν πιά ὑπέροχο καί πολύτιμο στολίδι ἔδωσε
στήν Ἑλληνική χώρα ^{μαρατόνια ναν} σά μιά πελώρια διακοσμῆτικῆ γυρλάντα τά σμαράγδινα νη-
σιά της ἕνα σωρό ~~ρουπίνια~~ ^{μαρατόνια ναν} νά ~~φορεῖ~~ ^{φορεῖ} γιά καμάρι της. Μιά τέτοια θεσπέσια
καί ἑρμονική φύση μέ τήν ἀνέκφραστη ~~πικρὰ~~ ^{πικρὰ} πικρὰ της, μέ τά γραμμένα βουνά της
τό γαλανό ~~πλαίσιο~~ ^{πλαίσιο} καί τό γλυκό κύμα της ἦταν ἀναπόφευκτο νά ἀποτελέση τό
αἰώνιο ἐνδιαίτημα της ξανθῆς Ἀρμονίας.

"Όταν ἀπό τά σκοτεινά βάθη τῶν αἰώνων, ἀπό τήν πρώτη χαραυγή της ἱστο-
ρίας, ~~σ~~ 2,000 χρόνια Π.Χ. μεταναστευση στή θεϊκή αὐτή χώρα οἱ πῶτοι πρόγο-
νοί μας οἱ ἔλκεχίτωνες Ἰάονες, βρήκανε κάθε κεντρί γιά νά ἐρεθίζε τήν φαν-
τασία των καί κάθε πρόκληση που νά τήν σπρώχνει σέ τολμηρά ὄνειρα, σέ καλλι-
τεχνικές φαντασιώσεις ~~που ἔδωκε~~ ^{που ἔδωκε} καί ἕνα φυσικό περιβάλλον που ἔδωκε
μέσ' τή ψυχή των τά πῶτα σπέρματα μιᾶς ἀνώτερης αἰσθητικῆς δημιουργίας. Ρίχα
χθηκαν ἀπό τότε καί σέ πολύ πρόσφορο ἔδαφος τά πῶτα φῦτρα της Ἑλληνικῆς
Εὐγονίας. Ἀκολουθοῦνε οἱ Ἀχαιοί μέ τήν ~~ἀπέλευση~~ ^{ἀπέλευση} ἀπέλευση ἀπλότητα
ἀλλά καί τήν δύναμη ἐκείνη που σέ μιά ἀνάμιξη του αἵματος μέ τούς ἀβροδίαιτο

"Ιωνες γεννιέται ένας λαός που προορίστηκε να κυριαρχήσει παντού και γύρω στην ελληνική χώρα άνω από τριακόσια χρόνια. Είναι ο λαός που τα δικά του τα έργα και τα έργα των θεών του έφαλλαν/στis αυτές των ηγεμόνων οι άηδοί της Όμηρικης εποχής. Είναι οι χαλκοχίτωνες Άχαιοί του Άγαμέμνονα με τις πολύχρυσες Μυκήνες, "λιγόν Πυλίων αγοράτην" τον συνετό γέρο Νέστωρα, "του κέν από γλώττης μέλιτος γλυκίων ρέεν αύδή", με τον πολύτροπον Όδυσσέα τον πολυτιμότερον άνδρα των αιώνων με τον λεβέντη τον Άχιλλέα τό πρότυπο της Έλληνικής καλλιμαριάς που ζήλεψε ο Μεγαλέξανδρος. Είναι ή φυλή με τον δυνατό συναισθηματισμό μιας Πηνελόπης, ενός Αϊαντα του πιο τρανού εκπρόσωπου του παρομοιώδικου ελληνικού φιλότιμου. Είναι ή εποχή του ξένιου Δία που προστατεύει την ελληνική φιλοξενία που την βρίσκουμε μ' όλη της τή δυνάμη και σήμερα στην ελληνική ύπαιθρο και που ~~φαίνεται~~ δένει φιλίες σαν του Γλάουκου και του Διομήδη σαν του Άχιλλέα και του Πατρόκλου. Είναι ή έπική εποχή που μια θερμή καρδιά γίνεται ο ελληνικός έθνικός άγρός για την άνθηρη των πιο σπάνιων ελληνικών άρετών που ζούν ακόμα ως σήμερα άκέραιες και που για αυτές ο κόσμος μας ζηλεύει.

Και άκολουθούθ θεί ή στιβαρή και άνδροπρεπής και τραχεία φυλή των πολεμικών μά και συνετών Δωριέων για να ολοκληρώση την ελληνική όντότητα. Είναι ή σκληρόφυχη και γερή φυλή που γέννησε τό Σπαρτιατικόν ιδεώδες. Όταν στά 1200 περίπου κατέβηκε σαν πλύμμουρα στην Ελλάδα των Άχαιών και τ'ω Ιωνων τά σάρωσε όλα σαν πολεμικός σφουνας, σκόρπισε παντού έρείπια και έφερε τον πρώτο μεσαίωνα στην ελληνική ιστορία, που είχε αρχίσει με τους Ιώνες τόσο δημοθρογικά.

Κι' όμως από τά έρείπια και τ' σκοτάδι εκείνο τριακόσιων χρόνων με την νέαν ανάμιξη του αίματος έπήρε ή ελληνική όντότητα και ένα άλλο στοιχείο που της έλειπε, έπήρε τό Δωρικό χαρακτήρα που σκληροτράχηλο πολεμιστή με τό γερό κορμί, που πειθαρχεί στην άτσάλινη στρατιωτική πειθαρχία και που γίνεται πιστό όργανο μιας ανώτερης θέλησης. Έτσι από τους πρώτους αιώνες της πρώτης χιλιετηρίδας π.χ. ξεπροβάλλει στην ελληνική χώρα μια νέα ζωή πιο δυναμική με σφοδρότερες αντιθέσεις μέσα της, αλλά και με περισσότερες υποσχέσεις για πιο μεγάλες δημιουργίες. Η θαυματουργή επενέργεια της φύσης μαζί με μια πιο πολυμερή και πιο πλούσια κοινωνική σύνθεση τό ελληνικό έθνος απομακρύνεται από την ήρωικήν εποχή και μπαίνει γοργά σε μια νέα εποχή κοινωνικής ανάπτυξης. Τό έθνος ολάκερο αρχίζει να άνδρίζεται, Η φαντασία ή παιφική υποχωρεί στο υποκειμενικό στοχασμό και τό έπος διαδέχεται ή λυρικότητα στη σκέψη. Έτσι δημιουργείται ή Σαπφώ, ο Πίνδαρος ή πιο μεγάλη λυρική δόξα του κόσμου. Μά και ή συνδρομή κατάλληλων οικονομικών όρων, που, όπως ξέρουμε, ποτέ δέν παύουν να παίζουν σημαντικότερα ρόλο στην εξέλιξη της ιστορίας ενός λαού, αρχίζουν σοβαρά κοινωνικά προβλήματα να άπασχολούν τους άρχηγούς και τάπλήθη κάθε ελληνικής πολιτείας. Τά φυσικά προτερήματα της ελληνικής φυλής μας φέρνουν γοργά και για πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου στη πραγματοποίηση του Δημοκρατικού ιδεώδους, του ιστορικού αυτού γεγονότος που τιμά τό έθνος μας περισσότερο από κάθε άλλο και που συνεβηκε στο τέλος του 8ου αιώνα π.χ. τό 509 για την άνκρίθεια και στις Άθήνες. Έτσι ή μεγάλη πατρίδα μας έγεινε πρώτη ή κοιτίδα και τό λίκνο των λαϊκών ελευθεριών, ή μητέρα της δημοκρατίας. Και μαζί μ' αυτή ή Άθήνα "διαμαντόπετρα της γης τό δακτυλίδι" από την στιγμήν εκείνη γίνεται με τό παράδειγμα της τ' της Ελλάδος παιδεύσης" όπως την είπεν ο Περικλής, σχολείο της Ελλάδας, όλης, ή όπως τό είπε πιο επιτυχημένα ο Ισοκράτης ο μεγάλος και σοφός εκείνος δάσκαλος κοίτης Ελλάδας. Μια όρμητική τάση ένας όργανισμός σ' όλες τις Έλληνικές

πολιτείες άρχισε άμέσως για τόν Δημοκρατισμό. Κρεμνίζονται ού πύργοι τών Τυράννων και ό Έλληνικός λαός άποκτά πλήρη τά δικαιώματά του στη διακυβέρνηση τής τύχης του. Τά άγαθά τής δημοκρατικής άύτης μεταπολίτευσης δέν άργησαν νά φανοϋν. "

" Έλλήνων προμαχοϋντες Άθηναίοι, Μαραθώνι βαρβάρων Μήδων έστώρεσαν δύναμιν."

"Ένας μικρός αλλά έλεύθερος δημοκρατικός λαός σύντριψε δεκαπλάσιον έχθρόν που ζήτησσε "γην και ύδωρ". Καί ήταν τόση ή άγάπη του για τήν έλευθερίαν κι' ήταν τόση ή περιφάνεια του για τήν έξασφάλιση του πιο πολύτιμου αυτού άγαθοϋ του ώστε και σήμερα νά άντηχεί Έναυμη στ' αυτιά κάθε λάτρη τής έλευθερίας ή άπαντάση ποϋδωσαν οι Άθηναίοι στους έπεσταλμένους τών Περσών. " Έφόσον ό ήλιος εξακολουθει τήν ίδια τροχιά ποτέ οι Άθηναίοι δέν θά δεχθοϋν νά δώσουν γην και ύδωρ στους Πέρσες.

"Έτσι οι πρόγονοι μας άγαπητοί συμπατριώτες μόρεσαν νά θεμελιώσουν πιο γερή και νά στερεώσουν ασάλευτη τήν έλευθερίαν που έγεινε ή αίτία τής ανάπτυξης του κλασσικού πολιτισμοϋ τής άστείρευτης άύτης πηγής από τήν όποιαν άντλοϋν έκπολιτιστικά νάματα όλα τά έθνη του κόσμου. "Έτσι κατά τόν Πίνδαρο "έθεντο φαεινά κρηπίδα έλευθερίας" οι Άθηναίοι. "Έτσι έσωσαν τόν Έλληνικό πολιτισμόν από τό κϋμα του βαρβαρισμοϋ που άπειλησε νά τόν πνίξει στη γένεση του. Κι' όταν μετά δέκα χρόνια ή άπειλή επανήλθε τρομερώτερη ό ίδιος δημοκρατικός λαός πρόμαχος πάλιν όλων τών άλλων Έλλήνων κάτω από τους ήχους του Σαλαμίνιου παιάνα έγύρισε και πάλιν τό κϋμα τής καταστροφής προς τά όπίσω. Παράλληλα οι τριακόσιοι του Δεωνίδα μολονότι ξεκινώντας από διάφορους τρόπους ζωής παρά οι Άθηναίοι έδιδαν τήν ίδιαν Έλληνικήν άπάντηση στα στενά τών θερμοπυλών μέ τό "μογόν λαβέ!"

Άπό τότε άπλώνει πλατειά και κινεί γοργά τά φτερά του τό έλληνικό πνεϋμα για νά άνέβη στις πιο ψηλές κορφές τής χώρας τών ιδεών στα ύψη του Αίσχϋλου και του Πλάτωνα. Άπό τότε περιβάλλεται ή έλληνική ζωή τήν λαμπρότητα και τήν αιγλην εκείνην που ως σήμερα ακόμα μαγεύει μέ τήν έκθαμβωτική της όμορφιά κάθε ψυχή αισθητικά άνεπτυγμένη. Άπό τότε άκούεται άπ' τά χείλη τών Έλλήνων αλλά και τών ίδιων τών βαρβάρων ή φράση εκείνη που χαρακτηρίζει τό άφθαστο μεγαλείον του Έλληνικού κλασσικού πολιτισμοϋ που βρήκε τήν ανώτερη του έκφραση στην ήθικότητα επιστημονική σκέψη ενός Σωκράτη στην δραματική τέχνη των τριών άθάνατων τραγικών, στην ιστορίαν του Έρόδοτου και του Θουκυδίδη, στην γλυπτική και άρχιτεχτονική του Παρθενώνα, στην ρητορικήν ενός Δημοσθένη και στην πολιτικήν μεγαλοφυΐα του Ολύμπιου Περικλή. Περικλή Έγρη Βάρβαρο.

Τά χαρίσματα τής Έλληνικής φυλής μέσα σε μία Δημοκρατική δημοκρατία, στη παλαίστρα, στο στάδιο, στην άγοράν και στην Πνύκα καθώς και στην στρατιωτικήν ζωήν που κάθε νέος έπρεπε νά ζήσει για τό μεγαλείον τής πατρίδας του βρήκαν τήν εύκαιρία νά πάρουν τήν πιο πλέρια καλλιέργεια και νά φθάσουν στην τελειότερη τους άνάπτυξη. Μέ τήν άνάπτυξη αυτή δημιουργήθηκε ή άρμονία μιας ζωής όνειρευτής και τόσο ζηλεμένης που ό βαθυστόχαστος ποιητής τής Νέας Ελλάδας κι' ένας από τους καλλίτερους φάλτες του μεγαλείου της, κυττώντας την μέ κάποιο βαθύ πόνο δέν μόρεσε νά κρατήσει δυό πονεμένους στίχους :

" Μά ή Ελλάδα μία και άγύριστη πάει και νά τήν κλαΐς"

Κι' όμως ή Ελλάδα τής κλασσικής εποχής δέν πέθανε γιατί δέν πέθανε ή ψυχή της. Μέσα στη μακρά διαδρομή 25 αίωνων ή θαυματουργή ψυχή του Έλληνικού έθνους που δημιούργησε ένα ανώτερο και ανθρώπινο πολιτιστισμό που γέννησε τή Δημοκρατία τήν Τέχνη τή φιλοσοφία, τήν ιστορία και κάθε ανώτερη ανθρώπινη άρε-

ἀρετή ἐπιστήμη ἢ ἴδια θαματοουργή ψυχὴ ζῆ τό ἴδιο δυναμική, τό ἴδιον ὠραία καί δημιουργική. Ἡ ἑλληνικὴ παράδοση τριῶν χιλιάδων χρόνων μαρτυρεῖ τό γεγονός τοῦτο κατὰ τόν πλεονεχτικόν τρόπο ὅπως τό ὁμολογοῦν ὄχι μονάχα δι-
κοῖας ἀλλά καί ξένοι μελετητές τῆς ἱστορίας μας.

Μήπως ἔπαψε ποτέ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ νά ὀρέγεται τῆ μάθησι νά καλλιεργεῖ τὴν τέχνη νά περιέχει τὴν ἐπιστήμη καί νά ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα καί νά ἐπιτύχει τὴν πραγμάτωσι τῶν πλεονεχτικῶν ἰδανικῶν τοῦ πολιτισμοῦ; Καί δὲν εἶναι τρα-
νὴ ἀπόδειξι τῆς ἀλήθειας αὐτῆς ὅλοι ἡ μακρὰ περίοδος τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους
ἔθνους μας πού χαρακτηρίζεται μέ τὴν ὀνομασίαν Ἀλεξανδρινή; Πόσο μεγάλο
ἦταν τό ἔργον πού ὁ ἑλληνισμός πιστῶς στὸν ἑαυτὸν του μπόρεσε κατὰ τὴν περι-
οδὸν αὐτὴν νά ἐπιτελέσῃ τό μαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ Ρώμη ὅταν στά μέσα τοῦ 2ου αἰῶνα
Π.Χ. ὑπέταξε τὴν ἑλλάδα ἀλλὰ ὅπως ὁ λυρικὸς ποιητὴς τῆς ὀράτιος μαρτυ-
ρεῖ, ἀναγκάστηκε νά ὑποταχθῇ στὴν δύναμη καί τὴν ἀνωτερότητα τοῦ πολιτισμοῦ
τῆς.

Καί ὅπως ὁ Γιουβενάλης παραδέχεται κάτω ἀπὸ τὴν μαγεία τοῦ ἴδιου τοῦ πο-
λιτισμοῦ καί αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Ρώμη κατήντησε "ἑλληνικὴ πόλις"
τό ἴδιο ἀκόμη μαρτυρεῖ καί αὐτός ὁ θεάνθρωπος ὅταν εἶδεν τὸν "ἑλληνα Φίλιπ-
πον νά τὸν πλησιάζει" ἢν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀνεφώθησε" διότι
ἔβλεπε πόσο μεγάλη ἀνοιγόταν ἡ ὑπόσχεσι γιὰ τὴν ἐξάπλωσι καί τὴν ἐπικράτησι
τῆς θεϊκῆς του διδασκαλίας μέ τὴν προσηλυτικὴν ἐνός ἐμπροσώπου τοῦ ἑλληνι-
σμοῦ. Ἀλλὰ εἰς αὐτό τό σημεῖον ἄς ἐπανέλθωμεν ὑστερώτερα. Ὅταν ὁ Μεγαλέμ-
ξανδρος περνοῦσε ἀπὸ κατάντησι σὲ κατάντησι μέσα στὲς χῶρες τῆς Ἀσίας καί
τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς δὲν ὀδηγοῦσε μόνο τὴν μακεδονικὴν σάρισσα σὲ νικηφόρες
μάχες στὲς μάχες πού κατὰλυσαν τὸν μέγα πέρσηκὸ κράτος, ἔπερνε σύγχρονα μαζί
του καί ἐπιτελεῖα ὀλόκληρα ἀνθρώπων λογίων πού εἶχαν καθῆκον ν' ἀποθανάτισου
τὴν ἱστορικὴν του δράσι: ἀνθρώπων ἐπιστημόνων πού ἔρχον εἶχαν τὴν μεταφύ-
τευσι τῆ διδασκαλίας καί τὴν ἐξάπλωσι τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σ' ὅλους τοὺς ἁ-
λαοὺς πού θά κατακτοῦσεν. Ἰδρυσεν μετὰ τὴν κατάντησι πόλεις μέ ἑλληνα ὀνό-
ματα, εἰδῆγε φιλελεύθερους ἑλληνικοὺς θεσμοὺς καί ἔκτιξε θέατρα καί πανε-
πιστήμια πού θά χρησίμεθαν ὅπως καί ἐχρησίμευσαν ὡς κέντρα φωτισμοῦ καί ἐκ-
πολιτισμοῦ τῶν βαρβάρων. Καί ἡ προσπάθεια δὲν ἄργησε ν' ἀποδώσῃ τοὺς πλούσιον
καρπούς τῆς. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ τῆς ἡ σπουδαιότερη αἰ ὀ τίς πόλεις αὐτῆς γὰ
γιὰ τὴν ἐπίκαιρη θέσι τῆς εἶχε στὸ πανεπιστήμιό τῆς 10,000 φοιτητές καθε
ἐθνικότητος καί στή βιβλιοθήκη τῆς 600,000 καί πλεον χιλιάδες τόμους. Ποσό
μυθικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη. Ὁ Μανέθων ὁ Αἰγύπτιος ὁ Ἰώσηπος ὁ Ἰουδαῖος
καί ὁ Βηροσσός ὁ Βαβηλώνιος ἐφιλοδοχοῦσαν νά γράφουν τὰ συγγράματά τους
στὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὄχι μονάχα γιατί ἦταν ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τῆς διοικήσεως
τῶν πατρίδων των ἀλλὰ γιατί ἦταν ὁ φορέας ἐνός ἀνώτερου πολιτισμοῦ προστά
στὸν ὅποῖον ὅλοι μέ θαυμασμόν ἐκλάμβαναν τό γόνυ. Μέσα στά θέατρα τῶν μεγάλων
κέντρων τῆς Ἀνατολῆς ἀκούονταν οἱ σοφές γνώμες τοῦ Σοφοκλή καί ἀτινοβο-
λοῦσε τό δαιμόνιο πνεῦμα τοῦ Εὐριπίδη. Καί σ' αὐτὴ τὴν μακρυνὴν χώραν τοῦ Ἰν-
δοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ καί γλυπτικὴ τέχνη ἔδωσε τὰ πρότυπα τῆς σὲ
θερμοῦς μιμητές ὅπως τελευταῖα ἀνεκάλυφεν ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη. Ὁ ἑλ-
ληνισμός μέ τίς κατακτήσεις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐπετέλεσε θάμα ἀνάλογο
μέ τό θάμα τοῦ Μαραθῶνα τῆς Σαλαμίνας καί τῶν θερμοπυλῶν. Μέ κείνω ὀ στερε-
ώθηκε τό δέντρο τῆς ἐλευθερίας καί ἔδωσε γλυκύτατους καί ζουμεροὺς καρ-
πούς. μέ τοῦτο πάρθηκαν οἱ σπόρια τῶν καρπῶν στίς ξένες χῶρες μολονότι λι-
γότερο πρόσφορες καί μετάδωσαν τό εὐγενικὸ αὐτό εἶδος καί σὲ ἄλλους. Οἱ

Οι Έλληνες της κλασικής Ελλάδας έδημιούργησαν και έξασφάλισαν τόν κλασικό πολιτισμόν άπό τήν βαρβαρικήν καταστροφήν πού τόν άπειλοῦσε. Οι Έλληνες της Έλληνιστικής έποχής διαφύλαξαν τόν πολιτισμόν τουτο και τόν έξυπνέτησα άξιοθάματα δίνοντάς του τήν εύκαιρία νά βγῆ άπό τά στενά όφρια της έλληνικής πατρίδας και νάκατακτήση και ν' άνωψώση τήν κατάκτηση και τούς λαούς άλλων χωρών, τούς λαούς Ίσα-Ίσα τών χωρών εκείνων πού έπεβουλεύθησαν ή και κατέστρεφαν τήν ανεξαρτησίαν των, όπως οι Ρωμαίοι. Ότι οι Έλληνες της περιόδου αυτής προσέφεραν στήν ανθρωπότητα και σ' τόν πολιτισμό τή πιο μεγάλη ύπηρεσία φαίνεται ίσως πιο κτυπητά άπό τήν έλληνική γλώσσα πού διαμορφώθηκε μετά τήν έξάπλωση αυτή και πήρε τό όνομα "Κοινή" γιατί μιλιώσαν άπό κοινού άπό όλους τους λαούς πού υπέταξε ο Μέγας Άλέξανδρος. Είναι ή γλώσσα πού σ' αυτή γράφτηκαν τά εύαγγέλια και ή γλώσσα μέ τήν όποίαν έδίδαξαν τίς Χριστιανικές αλήθειες στά έθνη ο Μεγάλος έργάτης του Χριστιανισμού και ίσως ένας άπό τους μεγαλύτερους άνδρες της ανθρωπότητας ο Έλληνομαθής Άπόστολος Παύλος. Και σε πιά άλλη γλώσσα αν έκφραττε θά μπορούσε ο άπόστολος αυτός νά γίνη αντιληπτός τήν έποχήν εκείνων; Και σε ποιάν άλλη γλώσσαν μπορούσαν νά συγκαταβοῦν τά ούράνια και νά αναβιβασθοῦν τά επίγεια για νά τελεσιουργηθῆ ή ~~ή~~ ένωση τών ανθρώπων προς τόν Θεόν;

Μέ τήν έλληνικήν γλώσσαν, τό μεγαλύτερο δημιούργημα του Έλληνικού πολιτισμού κατορθώθη, συμπατριώτες μου, ένα άλλο θάμα; ή συταύτιση και συγχώνευση τών φιλοσοφικών και έπιστημονικών ίδεών της κλασικής Ελλάδας μέ τήν ανώτερη ήθική του Χριστιανισμού. Άδελφωμένες πια οι δύο δυνάμεις εργάζονται άδιάκοπα για τήν έξυπνέτηση της ανθρωπότητας.

Πέρασαν άπό τότες χίλια χρόνια. Και ή έλληνική ψυχή τρεφόμενη μέ τά διδάγματα της κλασικής παράδοσης και μορφωνόμενη και φωτιζόμενη μέ τά χριστιανικά κυρήγματα της αγάπης και της αδελφωσύνης τών ανθρώπων τών τέκνων του Ίδιου έπαυράνιου πατέρα, έσυνέχισε τό ίδιο εκπολιτιστικό πρόλο της μέσα σε μύριους κιντύνους και μέσα στη μαχρία τών επιδρομών τών βαρβάρων του Μεσαίωνα πού άπειλοῦσαν νά τήν υποτάξουν και νά τήν εκβαρβαρώσουν.

Όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος μετέφερε τήν έδραν του κράτους του άπό τήν Ρώμην στην Κωνσταντινούπολιν δέν έκανε τίποτε άλλο παρά ότι επέβαλλε μια πραγματική ανάγκη. Το Ρωμαϊκό κράτος τότε διέτρεχε τόν πιο μεγάλο κίνδυνο άπό τους βαρβάρους πού περιστοιχίζαν και παραβίαζαν τά σύνορα του. Και ή μόνη έλπίδα πού άπόμεινε στον Ρωμαίο αυτοκράτορα ήταν ένας ισχυρός στρατός πού δέν μπορούσε νά έξευρεθῆ παρά στις ανατολικές χῶρες του κράτους στις χῶρες πού κατοικοῦσαν οι Χριστιανοί Έλληνες πού ζούσαν ακόμα στις κατακόμβες, χρειαζόταν ακόμα και μια πίστη, ένα ιδανικό τό όποιο

έλειπε άπό τίς παλιές Ρωμαϊκές στρατιές κουρασμένες άπό τους άδιάκοπους πολέμους πού είχαν κατακτήσει τελείως άπόλεμες. Το ιδανικό αυτό μόνο στους Έλληνες Χριστιανούς της Άνατολής μπορούσε νά βρεθῆ ζωντανό ύψηλό και μεγάλο. ήταν τό ιδανικό της άπολύτρωσης τών πτωχών και ταπεινών της ζωής και αυτό τό έπίσημο Ρωμαϊκό κράτος θεωρούσε τή λατρεία του ως ιδιώνυμο έγκλημα, έγκλημα καθοσιώσεως.

Χρειαζόταν ακόμα ο αυτοκράτορας και άφθονα οικονομικά μέσα για τήν διεξαγωγήν μεγάλων και μακροχρόνιων πολέμων. Κι' αυτά μόνο στην άνατολήν μπορούσε νά τά βρῆ, στους άπογόνους τών Πτολεμαίων, τών Άντιγόνων και τών Σελευκιδών πού τό δαιμόνιο έπίχειριματικό πνεύμα του Έλληνισμού πού και μετά τήν υποδούλωση τών έλληνικών κρατών της άνατολής εξακολούθησε νά ζει

και να δρω με τέτοιο τρόπο που να μπορεί ο αυτοκράτορας να βρη τα οικονομικά μέσα για την διεξαγωγή των πολέμων. Κι' άπάνω απ' όλα ηξερε ο Μέγας Κωνσταντίνος πως η καλύτερη έγγωση για τη στερεωση ενός κράτους δυνατού πολιτισμένου που θα προοριζόταν για μια ένδοξη ζωή θα ήταν ο Έλληνισμός της ανατολής, ο Ίδιος ελληνισμός εκείνος που κατέκτησε τη Ρώμη και που η ανάμνηση της κατάκτησης αυτής στεκόταν στην φαντασία του πολύ ζωηρή.

Οι δυνάμεις αυτές της ελληνικής ψυχής επέβαλαν στον αυτοκράτορα την μεταφοράν της πρωτεύουσας αλλά και το διάταγμα του Μεδωαλάνου δυνάμει του οποίου οι Χριστιανοί Έβγαίνα από τις κατακόμβες και γίνονται πραγματικά ελεύθεροι να λατεύουν τον Θεόν τους στην επιφάνεια της γης πιά. Νέα τουτή νίκη και νέα μεγάλη δόξα στο ενεργητικό της ελληνικής φυλής.

Μά όσο πιο πολύ και πιο λεπτομερικά μελετά κανείς την ιστορία του Βυζαντινού κράτους, του ελληνικού κράτους του Μεσαίωνα που μετά λίγους αιώνες διαδέχθηκεν το κράτος του Μεγάλου Κωνσταντίνου τόσο πιο πολύ θαυμάζει την ζωτικότητα της Έλληνικής φυλής, τόσο πιο πολύ εκτιμά την ακατάβλητη ψυχική της δύναμη και τόσο πιο πολύ εύκολα πείθεται πως ο Έλληνικός πολιτισμός στάθηκε ο ανώτερος από όλους στην διαδρομήν των αιώνων και τόσο πιο πολύ παραδέχεται πως ότι δημιουργήθηκε προοδευτικό ως τα σήμερα ή δημιουργήθηκε κατ'εύθειαν από τους Έλληνες ή έμμεσα οφείλει τη γένεσή του στην αδιάκοπη και πιο ένδοξη απ' όλες Έλληνική παράδοση. Γιατί είναι αλήθεια που όλοι την ομολογούν, ότι και στους πιο μαύρους αιώνες της ανθρωπότητας η Έλληνική παράδοση υπήρξε αδιάλειπτη και στην πιο μεγάλη δυστυχία και αν είχε ριχτή η Έλληνική φυλή και αν την έζωνεν γύρω το πιο μαύρο σκοτάδι ποτέ δεν έπαυε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του να αγαπά τους συγγραφείς της κλασσικής Ελλάδας και να τρέφει την ψυχή και το πνεύμα του με τις αρετές και τις ιδέες εκείνων και να αποδύεται διαρκώς σε σκληρούς αγώνες ενάντια στις τρικυμίες της ζωής και ενάντια στους έχθρους της φυλής για να εξασφαλίση τη νίκη. Για να κερδίση την εύτυχίαν το Για να κρατήση ψηλά το κεφάλι και να διαφυλάξη τα ζώπυρα της Έλληνικής φυλής και άκέραια και ικανά να χρησιμεύσουν ως καλή αρχή για νέο ξεκίνημα για νέους θριάμβους. Στα μοναστήρια και τα κελλιά των καλογήρων βρήκε η μεγάλη αυτή αλήθεια την πραγμάτωσή της. Η πιο ένδοξοι πατέρες της εκκλησίας από τον Χρυσόστομον και τον Γρηγόριον τον Ναζιαρινόν ως τον Θώτιον και τον Σχολάριον η Έλληνική γλώσσα της κλασσικής Ελλάδας μένει πάντα το κυριώτερο όργανο της Έλληνικής αγωγής της εκκλησιαστικής ρητορικής και της φιλοσοφικής σκέψης.

Ωθι πηγές οι άθόλωτες της Σκέψης
οι άσυγνέφιαστοι της Τέχνης ούρανοι
οι Άθάνατοι και Ωραίοι

Ζούν και ζούν γωά να διδάσκουν να μορφώνουν και να κρατούν σταθερά σχηματισμένοι και άναλλαγοι τη φυσιογνωμία και την ούσαν της Έλληνικής εθνότητας: Ζούν για να κρατούνε στη ζωή σε μια δραστήρια και δημιουργική ζωή την πιο ένδοξη φυλή του κόσμου. Ζούν και με την επίδρασή τους ποτίζουν τις ψυχές και με το ακτινοβόλο φως τους φωτίζουν τους λαούς όλης της γης και κάνουν τον δρόμο τους ολοένα και φωτεινότερο.

"Όταν από τον καιρόν του Μαυρίκιου του Βυζαντινού αυτοκράτορα των αρχών του 7ου αιώνα μ.Χ. η Έλληνική γλώσσα στο ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος έπεβλήθη και έγραψε η επίσημη γλώσσα της πολιτείας, οι Έλληνικές σπουδές

Στις 28 του 'Οκτώβρη του 1940 οι 'Ιταλοί με την ύπουλότητα που χαρακτηρίζει ένα θρασύδωλο δοκίμασα να πατήσουν τα ιερά χώματα της 'Ελληνικής πατρίδας. 'Ο λαός της Κατσονέττας που για εκατόν χρόνια τώρα δεν έχει γνωρίσει στους πολέμους παρά την ήτταν· ο λαός που έζησε ελεύθερος γιατί του τρέπεσαν οι πολιτικές περιστάσεις των άλλων χωρών και απόκτησε έτσι το συνήθειο να νομίζει πως εύκολα κερδίζεται ή ελευθερία για τον εαυτό του και πως με τη ίδια εύκολιχθά μπορούσε να στερήσει την ελευθερίαν των άλλων. 'Ο λαός μετά τα φαναχτερά φρερά στο σταθμικό του ~~Λυκίου~~ και με τα μεγαλόχηρα όνδματα στις όνομασίες των στρατιωτικών μονάδων, τόλμησε να βεβηλώση την αγιότητα τα των 'Ελληνικών χωμάτων και να προσβάλλει την περιφάνεια των ανυπότακτων 'Ελληνικών βουνών της 'Ηπείρου στην 28 του 'Οκτώβρη του 1940. Τα φουσκωμένα λόγια του άρχηγού του ενός ευφάνταστου ή καλύτερα φαντασιόπληκτου θεατρίνου, πούχαν παραφουσκώσει και του ανάξιου αυτού λαού τα κεφάλια σε σημείο που με τη πιό μεγάλη θρασύτητα έτόλμησε να διώξη ξανά την ελευθερίαν από την 'Ελληνική πατρίδα.

Πριν από καιρό ή ύπουλη βουλιμία και ή 'Ιμπεριαστική τάση των νεοβαρβάρων αυτών υπέβλεπαν με πονηριά την 'Ελληνική χώρα. 'Επιφελήθηκα προς στιγμήν από την νωθρότητα των δημοκρατικών συμμάχων και φαντάστηκαν πως ή σύμπραξη με μια Γερμανία που ^{πρώτευσαν} στο δόγμα της ζούγλας θα πραγματοποιήσει τέσ άρπακτικές τους όρέξεις εις βάρος μιας μικρής μά τιμημένης χώρας., ενός όλιγαριθμού αλλά και ένδοξου λαού. Και με την τακτική του δολοφόνου που ύπουλα κτυπά με τό στρέπτο στη πλάτη διέπραξαν την άτιμία να κτυπήσουν τό ναυτικό της 'Ελλάδας, τολπιλίζοντας σε καιρό ειρήνης τό σκάφος της "Ελλης.

Είς τό βιβλίον του Κόπτον Μακένζυ " "Άνεμος Δευτεριάς" που αναδημοσιεύεται με τό τίτλο ή "χώρα που γέννησε τη Δημοκρατία" σε σειρά έκδόσεων της 'Ελευθερίας έντίθενται με άρκετές λεπτομέρειες και πολύ καθαρά όλοι οι άλωπεισμοί και μακιαβελισμοί του τρανού Ντουτσε, του γαμβρού του Τσιάνο, του πρευσβευτού Γκράντι και όλων των άλλων πολιτικών και στρατιωτικών άρλεκίνων της 'Ιταλίας, οι όποιοι άλωπεισμοί και μακιαβελισμοί ~~όσο~~ προηγήθησαν της 28ης 'Οκτωβρίου. Και άπ αυτούς φαίνεται κτυπητά πόσο όιπλάναι αυτό όνειροπλάι στάθηκαν άνάξιοι διάδοχοι όχι μονάχα των Ρωμαίων αυτοκρατόρων αλλά κι αυτού του Μακρόβελι. Γιατί όνειροπλάι κάτω από την επίδραση φαίνεται κάποιας θερινής μέρας να άναστήσουν τό Ρομανό 'Ιμπερίουμ στά μέσα του 20ου αιώνα! 'Ο ευφάνταστος Ντουτσε ένόμισεν ότι θα μπορούσεν να περιβληθώ την αίγλην ενός Καίσαρος και να αποκτήση την δύναμη και την έπιβολήν ενός Ναπολέοντα αν ξανάφερνε στη ζωή τους ραβδούχους της Ρώμης και τό κίικινο γιλέκο του Κορσιανού που προσπαθούσε στις έμφανίσεις του να μιμείται τους τρόπους των. 'Ηταν τόσο συχνές τότε οι έμφανίσεις του Ντουτσε παντού και μάλιστα άπ' τό Παλάτσο Βενέτσια! Και νόμιζε ^{ότι} ~~ότι~~ έπρεπε να δημιουργήση γύρω του και τους περίφημους πραιτωριανούς σαν μια άσφαλιστική κλειδα της Νέας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και της προσωπικής του έξουσίας και φόρτωσε τάσ τήθη και τά πληρία των άξιωματούχων του φασιστικού του κόμματος μ' ένα σωρό ποικίλων, πολύχρωμων και φανταχτερών διασήμων και φτερών. 'Ονειρεύτηκε άκόμα ό Ντουτσε να καταστήση την Μεσόγειον "Μάρε Νόστρουμ" (δική του θάλασσα) θάλασσα 'Ιταλική τη στιγμή που όι Βρεττανική Κολοσσοί και τά 'Ελληνικά δελφίνια από αιώνες τώρα μαζί με τό Γαλλικό ναυτικό την έχουν διεθνοποιήση. 'Εζήτη να περιβληθώ την αίγλην του Πομπηίου που είχε άλλοτε καθαρίσει την Μεσόγειον από τους περατές. Νέες φανταχτερές στολές και νέα διάσημα έστόλιζαν τά Ναυτικά βομπότ

Καί ἡ ἱλαρωτραγωδία ἀρχίζει. Μὲ κωμική ὅσο καί μεγαλόστομη ἔπαρση κηρύσσει ὁ Ντούτσε ἀπὸ τὸ Παλάτσο Βενέτσια στὶς 2 τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ 35 τὴν Ἀβυσσινιακὴν ἐκστρατείαν. Μὲ ἐναντοντάδες χιλιάδες στρατό ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα τοῦ πολέμου ζητῆ νά κατακτήσῃ ἓνα λαὸ πού μοναδικὰ ὄπλα εἶχε τὸ κοντάρι καί τὸ ξίφος. Ἐπιδιώκει νά δημιουργήσῃ τὸ Ρομάνουμ Ἰμπέριουμ ἀρχίζοντας ἀπὸ χώρες πού οὔτε οἱ Ρωμαῖοι κοσμοκράτορες δέν εἶχαν διανοηθῆ νά κατακτήσουν. Καί αὐτὸ μαντεύετε γιατί. Γιατί ἀποτελοῦσε εὐκόλην κατάκτηση καί δέν χρειαζόταν ἐπίδειξη στρατιωτικῆς ἀνδρείας καί ἄλλων πολεμικῶν ἀρετῶν. Ὁ Φασισμός τοῦ Μουσολίνι ὑπῆρξε αἰὰ τὸν Ἰταλικὸν λαὸν ἀναδημιουργία λόγων καί ἐξωτερικῆς ἐμφάνισης "Ἰταλοί πέραν τῶν θαλασσῶν καί τῶν ὀρέων" "ἂν μὲ δεῖτε νά ὑποχωρῶ πυροβολήσατέ με" καὶ ὅμως ἡ κίνησις αὐτῆ τοῦ Φασισμοῦ πύ σ' ὅλη τῆς τῆς ἔκτασις καί τῆ οὐσία δέν ὑπῆρξε παρά θεατρικισμὸς εἶναι περίεργον πὼς ἔχει μαγεύσῃ τὴ φαντασία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καί πὼς ἔχει κερδίσει τόσο τὴν ἐμπιστοσύνην του ὥστε ὅλοι ἀποποιήσαντο τὸν νά ἀκολουθοῦσαν τὸν Ντούτσε τυφλά καί νά πιστεύουν ἀκράδαντα πὼς ὁ Ντούτσε εἶχε πάντα δίκαιον *Il Duce a sempre ragione.* Εἶναι περίεργον πὼς ὅταν παραφουσιωμένος καί μεθυσμένος ἀπὸ τὸ φασιστικὸ πιεστικὸν ἐκχυρισμολογοῦσε πὼς ἓνα ἐνδοξότερον μέλλον γιὰ τὴν Ἰταλίαν εἶναι ἀσφαλέστατον ἐγγυημένον ἀπὸ 8 ἑκατομύρια Ἰταλικῶν λογχοῦν ἐγίνονταν ὁλότελα πιστευτὸς ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ. ~~Ἡ~~ Καί διερωτᾶται κανεὶς πὼς μπορεῖ νά ἐξηγηθῆ τὸ περίεργον φαινόμενον τοῦτο; Πὼς νά πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ἓνας ἀρχηγὸς φαντασι-ὄπλητος πού διαρκῶς ἀεροβατοῦσε καί ὀνειροπλοῦσε μὲ μιά νοσηρὴ φαντασία καί δέν παύσῃ ποτέ στὰ λόγια του καί στὶς πράξεις του τὸ στερεὸν ἔδαφος τοῦ ~~Ἡ~~ ρεαλισμοῦ κατώρθωσεν 45 καί πλέον ἑκατομύρια λαοῦ νά τὰ κἀνῃ νά πιστεύουν ὅτι αὐτὸς ἐπίστευε, νά βαδίζουσιν ὅπου αὐτὸς τὰ ὀδηγοῦσε καί νά ὀνειρεύονται ὅτι αὐτὸς ὀνειρευόταν; Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην μίαν καί μόνην ἐξήγησιν μπορεῖ νά δοθῆ: ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἀερολόγου πολιτικῆς καί τῆς στρατιωτικῆς σαπουνόφουσιας ἀποτελεῖ εἰδικὴν νόσον πού καταλαμβάνει μόνον τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος καί πού καγενα ἄλλο ἔθνος δέν μπορεῖ νά προσβάλλῃ. Γι' αὐτὸ ἐπιτρέψατέ μου νά τὴν ὀνομάσω Ἰταλικὴ νόσος. Ἐνα σύμπτωμα τῆς νόσου αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ Ἀβυσσινιακὴ ἐκστρατεία. ~~Ἡ~~ Διακήρυττα μὲ στόμφο ὅτι μὲ μαθητικὴν ἀκρίβειαν ἔπρεπε ἡ κατάκτησις τῆς Ἀβυσσινίας νά συντελεσθῆ περὶ τὰ τέλη τοῦ ~~Ἡ~~ καὶ ὅμως ἡ ἐκστρατεία διήρκεισε τριπλάσιον χρόνον. Καί ἔπειτα ἀναλογισθεῖτε ἂν ὑπάρχει καὶ ἓνας Ἰταλὸς σήμερον ὄχι μονάχα στὴν Ἀβυσσινίαν ἀλλὰ καί σ' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καί ἐρωτᾶται τὸ γιατί θά τὸ βρῆτε βέβαιον στὴν Ἰταλικὴν νόσον. Καί ἀπὸ τὴν μίαν θά δῆτε τὸν Χαϊλέ Σελασιέ μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ δικαίου ἀποκαταστημένο στο θρόνον του βασιλέα τῶν βασιλέων ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλην θά εἰδῆτε, μὰ πού θά εἰδῆτε τὸ Μουσολίνι τὸν ψευδοκαίσαρα κατακτητῆ; Οὔτε θά τὸν ἀκούσετε ἀπὸ τὸ Παλάτσο Βενέτσια νά ἀπειλῇ γῆν ~~Ἡ~~ οὐρανὸν καί θάλασσαν, ἔκλεισε τὸ μεγαλόστομον λαρυγγίον καί ἡ γλῶσσα ῥούφαξε, οὔτε θά τὸν διακρίνετε σὲ φασιστικὰ συμβούλια νά μιλήσῃ καί νά ἔχῃ πάντα δίκαιον. Ἀπὸ κάποια ρωμαντικὴ τοποθεσίαν σ' ἓνα μίαν νύμφην πολύφερνην τὸν ἀπήγαγον οἱ Γερμανοὶ ἀλεξιπτωτιστῆς ἴσως στὸν ὀροσειανὸν φίλον καί ὀροσειανὸν ὀμοῦδεάτην του καί παρόμοιον ψευτοκαίσαρα στο Ἡερτενστάτεν ἴσως σὲ κάποιο ἄσυλον κάπου στὴ Γερμανίαν.

Ἀλλὰ πολὺ βαρύτερον σύμπτωμα τῆς Ἰταλικῆς νόσου ὑπῆρξε συμπατριώτες μου ἡ ἀκατανόμαστος ἀνηθικὸτητα καί ἀχαρακτήριστος γιὰ τὴν δολιότητά τῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεργήθημε ἡ ἐπίθεσις τοῦ φαυλοφυλοῦ αὐτοῦ λαοῦ ἐναντίον τῆς χώρας τῶν ἡμιθέων καί τῶν ἠρώων, τῆς χώρας μὲ τὴν μικρὴν γεωγραφικὴν

Έκταση, αλλά με την ατέρμονη δόξα και το άφθαστο μεγαλείο της. Στις 28 28 του Οκτώβρη του 1940. Ήταν η αύγή της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ο πρεσβευτής της Ιταλίας στάς Αθήνας πού λίγες μέρες πριν διαφωτισμένα βεβαίωνε τον Προθυπουργόν της Ελλάδας με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο για τα φιλικά αίσθήματα της πατρίδας του προς την Ελλάδα και για τις φιλειρινικές της διαθέσεις για πρώτη φορά πέτουσε τη μάσκα και με κυνικότητα και αναίδεια ανιστόρητη έζητούσε ελληνικές βάσεις για την ασφάλειαν δηθεν της Ιταλικής πατρίδας και η παράδοσης των βάσεων αυτών ωφειλε να συντελεσθῆ εντός μιᾶς ώρας! Η στιγμή ήταν κρίσιμη η τιμή και η υπόληψη της πιο υπέροχης πατρίδας και του πιο περήφανου λαού έμπαιναν κάτω από τη πιο σκληρή δοκιμασία. Αυτή η έλευθεία του έθνους εκινδύνευε αυτή η ζωή και η ύπαρξή του διέτρεχε την απειλήν του θανάτου και της εξαφάνισης. Η στιγμή ήταν πραγματικά πολύ μεγάλη!

Μά δέν ήταν η πρώτη φορά πού η ελληνική φυχή και η ελληνική φυλή αντίκρουσε τέτοιου είδους απειλές. Και δέν είναι η πρώτη φορά πού η ελληνική ιστορία έγραφε στις σελίδες της τις μεγάλες ελληνικές αποφάσεις και περιέγραφε με χρυσά γράμματα τα θαύματα της ελληνικής ανδρείας. Μήπως δε ξέρουμε αν έμεινε ιστορικός πού να μην ύμνολογήση την ελληνική πατρίδα και να της προσφέρη ταπεινός προσκυνητής του μεγαλείου της τό λιθωνωτό του θαυμασμού του γιατί διέσωσε για την σωτηρίαν και την ανάπτυξη της ανθρωπότητας τον υπέροχον πολιτισμό πού ίδια μάλιστα έδημιούργησε. Μήπως έμειναν ποιητές αξιοι του ονόματος πού παρέλειψαν να τραγουδήσουν τη δόξα της γιατήν ευγενικότητα των σιέφεών της και τη λαμπρότητα και ιστορικότητα των αποφάσεών της. Ρίχνοντας μιᾶ ματιά σ' όλη πην ιστορική διαδρομή της ελληνικής φυλής θα μπορούσε κανείς να καταλήξη στο θετικό συμπέρασμα πως ένας καλός θεός, μιᾶ ευνοϊκή μοῖρα έχει δημιουργήσει τη φυλή αυτή στο νόμο και της έχει τάξει ως υπέρτατο καθήκιο όχι μονάχα να πλάθῃ κατόρθωσή της και να διαφυλάξῃ τον πολιτισμό, όχι μονάχα να τον διασώσῃ κάθε φορά πού κιντυνεύει αλλά μαζί ν' ανοίγῃ τες πύλες των ελπίδων κατά την φράση "Αγγλου πολιτικού όταν η ανθρωπότητα πέφτει σε απόγνωση, με τό θάρρος και τη ψυχική τους δύναμη την ματαιάβλητη να κτυπᾷ πρώτη τον φασισμό όταν υποθλα και προδοτικά απείλησε την ύπαρξή της, την ύπαρξη μιᾶς δημοκρατουμένης ανθρωπότητας. Είναι γραφτό, συμπατριώτες μου, η μεγάλη μας πατρίδα να δίδῃ πάντα σ' όλους τους λαούς τό παράδειγμα του πως πρέπει να ζῆ και πως πρέπει να πεθαίνῃ ένας ελεύθερος λαός. Είναι τό παράδειγμα πού βαλε ο Σοφοκλής στο στόμα του Αΐαντα

" Η καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τόν ευγενῆ χρῆ"

Αυτό είναι τό βαθύ νόημα του ιστορικού **ΟΧΙ** πού ο εκπρόσωπος της ελληνικής πολιτείας χωρίς δεσταγμόν η δυσκολία έρριξε κατόμουτρα στον εκβιαστή της τιμής και της υπόληψης του έθνους μας. Λέγοντας τό ΟΧΙ εκείνο ο αρχηγός του κράτους ήξερε πως κάθε ελληνική καρδιά αίσθ ανόταν όπως εκείνος, πως κάθε ελληνικό στόμα θα άπαντούσε στην ιταμώτατη πρόκληση με τό **δου** ίδιο ελληνικότατο όχι. Ήταν ποτέ δυνατό οι Έλληνες με την αδιάλειπτη και ένδοξοτατην έθνική τους παράδοση να προδώσουν οι ίδιοι την παράδοση αυτή; Κι' είναι δυνατόν να φαντασθούμε εμεῖς οι Έλληνες πως έπρεπε την τιμήν και την δόξαν μας, τιμήν και δόξαν τριών χιλιάδων χρόνων, θ' έπρεπε να την έμπιστευτούμεν σε ξένα χέρια και μάλιστα φασιστικά; Κι' ήταν δυνατόν να δοθῆ άλλη άπάντηση από σύσσωμο τό έθνος και προς τον εκπρόσωπον ενός έθνους ποιοῦ έθνους; Ένός έθνους πού την δική του τιμή και την υπόληψη δέν μόρεσε ποτέ να κρατήση ψηλά; Ένός έθνους πού αΐωνες τώρα δέν κατώρθωσεν καν να αποκτήση οὔτε ἔχνος τιμής και υπόληψης;

ΟΙ Ελληνικοί λαοί με την εθνική περιφάνεια των μεγάλων αγωνιστών της Ελευθερίας πέταξαν ύψηλά στις χιονοσκεπαστες κορφές των Αλβανικών βουνών για να δώσουν κι' αυτοί με την κλαγγή του καρυοφυλλίου την πιο έμπρακτη απάντηση στην Ιταλική φασιστική θρασύτητα. Με γοργότητα ζαρκαδιού ανερχόμενοι στις βουνοπλαγές από τὰ στενά και τ' αδιάβατα μονοπάτια με μια θέληση, και μια μοναδική σκέψη, να γκρεμίσουν στο βάραθρο της καταστροφής του αναιδέως φίσβολετς. Οι συγκοινωνίες στην ανανάπτυκτη και άξενη χώρα δεν εύννοούσαν καθόλου την ταχέια μεταφορά τροφίμων και πολεμοφοδίων. Τὰ τετραπόδα των χωρικών έπεστρατεύθησαν παρευθύς για ν' αναπληρώσουν τὰ μηχανικά μέσα μεταφοράς. Κ' η γυναίκα κ' η νηιά Ελληνοπούλλα με την ίδια Ελληνική αποφασιστικότητα που άχτινοβολούσε και μέσα στο κάθε σπίτι της πόλης και του πιο μικρού χωριού, έτρεχαν στο πλευρό του λεβέντη πολεμιστή μεταφέροντας τὰ πολεμοφοδία και τὰ τρόφιμα. Με τή σύσσωμη αυτή εξέγερση, με την αιώνια αυτή Ελληνική αποφασιστικότητα μετά το πρώτο ξάφνιασμα, που έδωσε στους έχθρους που πήραν ύπουλα την πρωτοβουλία κάποια έδαφικά πλεονεχτήματα, το κῆμα των φασιστικών τεράτων που έχουνε λαγού καρδιά και σαν αντικρύσουν την άστραφτερή λόγχη, αφού συντρίφτηκε τὰ στήθη της Ελληνικής άλκης έγύρισε πίσω, πέρα άκόμη κι' απή τή γραμμή που'χε ξεκινήσει.

Οι Ιταλοί στρατηγοί αλλάζονταν ο ένας κατόπιν του άλλου κ' οι μεγάλοι ημες αλλά και γελοίες μεραρχίες των Λύκων της Τοσκάνης ή των Κενταύρων, άπεγυμνώθησαν από την λαμπρότητα των φτερών και την επίπλαστη φασιστική τόλμη, και μεταβλήθηκαν "σε θλιμμένα απομεινάρια της φυγής και του χαμού".

Με τιτάνια βήματα, όπως άλλοτε οι θεοί της εποχής, τὰ ξεφτέρια της Ελληνικής ανδρείας "μακρά βιβάντα" πετούσαν από κορφή σε κορφή και με τὰ χουγιατά, που ήχοούσαν σαν αντίλαλος των κραυγών των Μαθαρόνομάχων και Σαλαμινομάχων της ίδιας Ελληνικής πατρίδας έτρεπαν σε άτακτη φυγή τους λαγόκαρδους του Μουσσολίνι. Με την άστραπή της Ελληνικής λόγχης που την συνόδευε ή άρήμάνια κραυγή "ΑΕΡΑ" τὰ στήθια των έχθρων που γνώρισαν ως τότε μονάχα να ύμνολογούν τον θεατρικό της Ρώμης σε μεγαλοφάνταχτες παράτες και να συγκινοούνται μονάχα από πηή τέσ ψκατο ονέττες των δρόμων της Νεάπολης, γέμιζαν από τρομάρα και ή φυγή μεταβαλλόταν σε άγριο πανικό.

Η φασιστική θύελλα, που άμαύρωσε προς στιγμήν τον γαλάζιο Ελληνικό ουρανό, και γεννούσε σ' όλους τους συμμαχικούς λαούς ψευδαίσθηση πως έγκυμονούσε θανατερά άστροπέλεκα, είχε διαλυθεί κάτω από την μαγική δύναμη της Ελληνικής εύψυχίας. Το συνοφρέωμα της όργης, που χαρακτήριζε τὰ μέτωπα όλων των Ελλήνων στην αρχή της επίθεσης και το συνέφιασμα της απογοήτευσης που εύλάκωνε τὰ μέτωπα όλων των συμμαχικών κρατών, το διαδέχτηκε το μειόδισμα της ειρωνίας και ή φαιδρότητα που άλάμπρινε τους δαφνοστεφανωμένους πια νικητές της Μοράβας, και του Τεπελενιού. Ο Ελληνικός λαός μεθυσμένος από πολεμικό μένος και έμπνευσμένος από την αιώνια και τρισένδοξη Ελληνική λατρεία της Δευτεριάς, έρύθμισε και μελοποίησε σε δημοφιλέστατα τραγούδια την Ιταλική

δειλία, και την Ελληνική αδρεία.

Τί κι' αν μετά τους έξι νικηφόρους μήνες ήσαν τα σιδηρόφραχτα ρομπότ του Χίτλερ, και οι αιώνιοι έχθροι της Ελληνικής φυλής, οι θηριόμορφοι Βούλγαροι, ανδρείκελλα στα χέρια του μανιακού του Βερολίνου, επάτησαν τα Ελληνικά έδαφη κι' έβαψαν τα σύνορα των Ελληνικών χωμάτων, αλλά τί λέω, τά πότισαν πλούσια και τά ζύμωσαν τά Ελληνικά χώματα μέ τό τίμιο Ελληνικό χῶμα; Τί κι' αν από τά κρυοπαγήματα έχασαν την άκαιρεότητα τους 40 και πλέον χιλιάδες λεβέντικα Ελληνικά κορμιά; Τί κι' αν ή σεισμόπληκτη Δάρισσα μεταβλήθηκε σέ κορνιακτό από τίς Γερμανικές βόμβες σαν μιá μεγαλειώδης προσφορά πρός την θεά της Ελληνικής τιμής και της Ελληνικής Εμευθερίας; Τά τραγικά όσο και δραματικά αυτά γεγονότα δέν έκαναν τίποτε άλλο παρά νά μεγαλώσουν τήν Ελληνική κλάση δόξα, παρά νά λαμπρύνουν την Ελληνική τιμή, άκόμη μιá φορά και νά στεφανώσουν τον άγωνιζόμενο Ελληνικό λαό μέ τό φωτοστέφανο του ήρωος και του μάρτυρος της ανθρωπότητας. Μέ τίς τεράστιες αυτές θυσίες, άποδείχτηκε και πάλι περίτρανα πώς ή Ελληνική φυλή πλάστηκε για νά υπηρετεί την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό ενάντια στις δυνάμεις του βαρβαρισμού και του έξωλοθερμού. Στο τιτάνιο αυτό έργο, συμπατριώτες μου, και στην ύπεροχή έθνική αυτή τιμή δέν έμειναν άμέτοχοι ούτε τά Κυπριακά λεβεντόπουλλα που στάλθηκαν απ' τον Γουέηβελκ μέ τίς άλλες Βρεττανικές στρατιές για νά βοηθήσουν τον άγωνα της μικρής Ελλάδας, που βρέθηκε σχεδόν άπομονωμένη ενάντια στα δυό φασιστικά μεγαθήρια και τους αίμοδιψείς λύκους της Βουλγαρίας. Στην πάλη εκείνη οι Έλληνες και πάλιν αναδείχθηκαν νικητές. Επανελήφθη και πάλι τό Ελληνικό θαῦμα των ήρώων του 21, επανελήφθη και πάλι τό θαῦμα των θερμοπυλών. Η νίκη του φασισμού είχε ως συνέπεια την κατάκτηση της Ελλάδας, ήταν μιá νίκη της υλικής βίας, μιá μηχανική νίκη. Μά ή Ελληνική ψυχή όπως και μετά την άλωση του 1453 δέν ένικήθηκε, δέν έδόχθηκε έθελόδουλα τό ζυγό της σκλαβιάς, όπως οι Ούγγροι, οι Ρουμάνοι, οι Βούλγαροι· αναστηλώθηκε και πάλι από την πρώτη στιγμή μέ την ίδια ηερηφάνεια και την ίδια αποφασιστικότητα των Ακριτών και των κλεφτών. Αρπαξε και πάλι τό καρπόφύλι σαν κόρη άγκαλισμένη και πήρε και πάλι τά κορφοβούνια κι' έσπησε και πάλι τά λιμέρια της Δευτεριάς για νά συνεχίσει χειμώνα καλοκαίρι τον άγωνα όσο που νά διώξει μέ την βοήθεια και των συμμάχων της τους βέβηλους κατακτητές των άγιων εδαφών μας. Κι' ο άγώνας συνεχίζεται, συμπατριώτες μου, μ' όλη την αποφασιστικότητα και την τόλμη του λαού της Δευτεριάς και μ' όλη τή βαθειά πίστη της γρήγορης απολύτρωσης.

Η εποχή ή σημερινή ύστερα από τίς θύελλες και τίς τυρκιμιές που πέρασε τό έθνικό σκάφος αποτελεί τό σημείο από τό όποιο μπορούμε ν' ανακράξουμε σαν ταξιδευτές σέ μιá μακρυνή χώρα τό: Τήν όρῶμεν. Ερισκόμαστε τώρα στην αρχή του τέλους, και τό τέλος αυτό δέν είναι μακριά. Μας τό ύπόσχονται οι νίκες του Κόκκινου Στρατού, που δια βάινει από θρίαμβο σέ θρίαμβο, συντρίβοντας τους άγριους Χιτλερικούς δαίμονες, που ρίχτηκαν ενάντια στην μεγάλη πατρίδα του έργατη και του άγρότη.

Μας τό μαρτυροῦν οἱ τεράστιες συμμαχικές δυνάμεις πού βρῆκαν τόν καιρό νά ὀργανωθοῦν μέσα στά δύομισο χρόνια πού ἡ Ελλάδα καί ἡ Ρωσία ἐπάλευαν πτόν σκληρόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Μας τό βροντοφωνάζει ἡ παράδοση τῆς Ἰταλίας ἄνευ ὄρων, πού κάτω ἀπό τά ἀλλεπάλληλα κτυπήματα τῶν συμμαχικῶν ὀπλων ἀναγκάστηκε ὁ Μπατόλιο νά δεχτεῖ. Μας τό ἐπιβεβαιῶνουν 50 χιλ. ἀντάρτες τῆς Κρήτης καί τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν. Μας τό ἐγγυᾶται ἀκόμα ἀπάνω ἀπ' ὄλα, ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ τῆς Ελλάδας πού θέλει νά ζήσει, πολεμᾷ νά ζήσει ἐλεύθερη. Εἶναι βεβαία ὅτι θά ξαναζήσει ἐλεύθερη, καί θά ζήσει. Θά ζήσει πρὸς πεῖσμα τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας, ἐνδοξότερη καί πιό τιμημένη, ἀπό πρῖν, καί μέ τήν ~~ἡλικία~~ ἐθνική καί γεωγραφική της ὕπαρξη, δλοκληρωμένη. Ζήτω ἡ Ἑλληνική πατρίδα, πού ἀγωνίζεται γιά τήν ἀπολύτρωση.

Ζήτω ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἔθνους.

Ζήτησαν οἱ Συμμαχικές Δυνάμεις.

Ν. Β. ΒΙΟΥΤΑΣ -----
(~~Ἐπισημ. πού γινε~~ ἐπὶ Δευκωσία στίς 28 Οκτωβρίου 1943) *ὑπὸ τὸν Ζιανῆ*

N. ΒΙΟΥΤΑΣ.